

DOODSENGELEN

DOODSENGELEN

Wouter Helders

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

© Wouter Helders

Tweede druk, september 2025

Grafische vormgeving: Anita Willemse-Bodewes /

Indruk Grafisch ontwerp, Soest

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 978-90-8360-463-3

www.nafnedka.nl

www.wouterheldersthillers.nl

www.bloodygoodbooks.nl

Uitgeverij Nafnedka

Voor Evita

‘Op oneindig veel nieuwe avonturen.’

De twee honden, beide van een onbestemd ras, werden aan weerskanten van de met schotten omheinde ring door hun baasjes in bedwang gehouden. Op de vloer van de twintig vierkante meter grote arena was zand en zaagsel gestrooid. De bloedvlekken van de vorige gevechten waren nog duidelijk te zien.

Opgejut door het gejoel van de menigte en de hardhandige aansporing van hun baasjes, werd het geblaf en gegrom van de honden luider. Ze rukten aan hun kettingen en probeerden zich met wilde sprongen te ontworstelen aan de greep van de mannen die hen vasthielden. Het geluid in de zaal zwakte langzaam af, alsof iedereen wist dat het moment dichterbij kwam dat de honden zich op elkaar zouden storten.

Alan Sivan liet zijn geofende blik over de mannen glijden die hem omringden, speurend naar iets afwijkends, iets onverwachts. Er moesten minimaal driehonderd mannen in de zaal zijn en hoewel iedereen was gefouilleerd bij binnenkomst, wist hij uit ervaring dat dat niet veel betekende. Mensen waren inventief, bewakers omkoopbaar. Machtige figuren als Guzman, de man die hij moest beschermen, hadden veel vijanden.

Alan was niet alleen, Guzman had een klein leger lijfwachten dat hem altijd omringde, maar als ervaren rot had hij de leiding. Hij had zijn mannen over de ruimte verdeeld, ieder had een eigen sector. Zelf had Alan zich ingedeeld als *laatste man* en stond vlak achter Guzman en diens politieke vrienden. Het zou niet de eerste keer zijn dat het gevaar juist uit eigen kring kwam. Als dat zo was, dan was hij er klaar voor, wist hij, zich opeens extra bewust van het pistool onder zijn oksel.

Zijn oortje kraakte. 'Naast de hoofdingang. Kale man. Grijs pak.' Alan draaide zich om en zag de man meteen. Hij was forsgebouwd en bewoog zich lomp tussen de menigte door, hier en daar mannen opzij duwend. Hij kwam Alans kant op en was nu zo dichtbij, dat Alan kon zien dat zijn ogen opengesperd waren. Toen de man zijn hand naar zijn binnenzak verplaatste, ging er een rilling door Alan en hij reageerde direct door naar zijn pistool te grijpen.

Drie meter voor hem draaide de man ineens van hem weg. Alan had zijn pistool uit de holster gehaald en verborg het wapen achter de revers van zijn jasje terwijl hij de man nauwlettend in de gaten hield. Plots haalde de man zijn hand naar voren en Alan spande zijn vinger om de trekker, klaar om te schieten.

Uit de jas van de man kwam een verfrommeld stapeltje bankbiljetten tevoorschijn dat hij in het gezicht van een van de bookies duwde. Precies op dat moment barstte achter Alan het gejoel weer los. ‘Negatief,’ bromde Alan in het microfoontje dat boven in zijn hemd zat toen hij zag dat de bookie de inzet van de man met een afgemeten gebaar weigerde. Hij glimlachte toen hij zich omdraaide. De bookmakers hier waren streng. De man was te laat. Het gevecht was begonnen.

Alan was net op tijd om te zien hoe de twee honden, die met hun wolfachtige kop en gele vacht nog het meest op dingo’s leken, werden losgelaten en op elkaar afvlogen. Hun poten wierpen het witte zand hoog op, zodat een regen van zandkorrels neerdaalde op de hoofden van de mannen die vlak buiten de ring zaten.

Net voor ze elkaar halverwege de ring ontmoetten, sprongen de dieren – die in grootte nauwelijks van elkaar verschilden – omhoog en klapten, happend naar elkaars nek, midden in de lucht tegen elkaar aan om een moment later achterstevoren naar beneden te duikelen en met een doffe knal op hun rug te landen. Ze stonden onmiddellijk weer op en begonnen met ontblote tanden om elkaar heen te draaien. De dieren lieten hun kop laag tussen de schouders hangen, de oren plat naar achteren. De afgekorte staarten lagen dicht tegen hun achterpoten, terwijl ze om elkaar heen dansten en af en toe een uitval deden, speurend naar zwakke plekken in de verdediging van de ander.

Ondanks zijn ervaring en toewijding aan zijn taak werden Alans ogen naar het tafereel getrokken. Net als de rest van de menigte werd hij gegrepen door de spanning, door het vooruitzicht op bloed.

De twee honden deden in felheid niet voor elkaar onder en leken aan elkaar gewaagd. Telkens als de ene hond de andere even te pakken had, zwol het geschreeuw in de zaal aan. De beesten bloedden inmiddels allebei uit ondiepe wonden aan hun oren en snuit. Alan wist dat het niet lang meer kon duren. Het gevecht was doorgestoken kaart, een

barbaarse afspiegeling van de politieke strijd waarbij hij als scheidsrechter betrokken was. Al was het maar de vraag welk van de twee bloediger was. Net zoals Guzman was voorbestemd te winnen, gold dat ook voor de linker hond. Met stemgedrag of toeval had het weinig te maken. Waar gemanipuleerd kon worden, werd dat gedaan. Zo ook hier. Het chipje dat in het scrotum van de rechter hond was ingebracht, had een lage elektrische lading. Precies genoeg om het dier te laten schrikken en af te remmen op het juiste moment en zo de andere hond de mogelijkheid te bieden het gevecht te beslissen.

Het moment kwam eerder dan hij had verwacht. Voor de toeschouwers was het bijna niet te zien, maar voor Alan, die er op was voorbereid, was het lichte schokje zichtbaar doordat het dier een fractie van een seconde verkrampde. Meer had de andere hond, gierend van de adrenaline en opgefokt door de pijn van zijn wonden, niet nodig. Hij sprong naar voren en greep zijn tegenstander bij de keel. Zijn scherp gevijlde tanden zonken diep in het zachte nekweefsel van de andere hond en hij schudde zijn kop agressief waardoor de vacht openscheurde en het onderliggende vlees open kwam te liggen. De borst van de gewonde hond kleurde rood en zijn gepiep ging over in een kort gejelp toen zijn luchtpijp werd opengescheurd en er een slagader knapte. Zijn hart pompte nog even door. Terwijl hij door zijn poten zakte, spoot er een fontein van bloed uit zijn nek over een van de vip-tafels net buiten de ring. De mannen juichten toen hun gezichten en maatpakken werden besmeurd met bloed.

Alan juichte met hen mee, bevangen door het extatische gevoel dat het tafereel in hem losmaakte, om zich een moment later schuldbeust te realiseren dat hij zijn beveiligingsopdracht al ruim een minuut lang had verwaarloosd. Zijn ogen schoten naar voren. Guzman stond gelukkig nog steeds ongeschonden overeind, en Alan herkende geen enkele dreiging in de mannen om hem heen.

Zonder zijn ogen van Guzman af te halen, deed hij twee stappen opzij en greep de schouder van de bookie die daar stond. Zonder iets te zeggen stak hij zijn vrije hand uit en voelde dat er een stapeltje biljetten in werd gelegd. Hij liet het zonder na te tellen in zijn binnenzak glijden, liet de schouder van de man los en knikte ten teken dat hij

tevreden was. Hij was niet bang te worden genaaid. De mannen hier kenden hem, wisten wie hij was en wie zijn vrienden waren. Niemand durfde met hem te spotten.

Hoewel hij al weken in Erbil was, moest Sam de Wild nog steeds wennen aan handtastelijkheden. De mannen om hem heen sloegen hem enthousiast op de schouders, schudden onafgebroken zijn hand terwijl ze óf de overwinning van hun hond bejubelden óf zich beklaagden over het onrechtmatige verlies. Voor Sam maakten beide weinig uit, de uitkomst was hetzelfde; de mannen hielden zijn hand in alle gevallen ongemakkelijk lang vast.

Sam wist zijn gezicht echter in de plooi te houden en verborg zijn ongemakkelijke gevoel achter een grijnzend masker. De korte antwoorden die hij gaf, rolden in vloeiend Arabisch uit zijn mond. Hij wist dat hij met zijn donkere haar en door de zon gebruinde huid makkelijk kon doorgaan voor een local. Zelfs zijn lichtgroene ogen vielen in dit licht niet op. Als iemand ernaar zou vragen, dan zou hij zeggen dat hij uit Syrië kwam, waar lichte ogen meer voorkwamen.

Tussen de korte gesprekken door hield Sam zijn blik strak op beneden gericht. Als iemand naar hem zou kijken, zou diegene denken dat hij naar de arena keek, maar in werkelijkheid keek hij naar een tafel die er net buiten stond. Guzman had zijn dikke lijf in een van de witte, plastic kuipstoeltjes gepropt en zat op de voorste rij, net buiten de ring. Hij ontblootte met enige regelmaat zijn tanden terwijl hij een aantal van de mannen die om zijn aandacht bedelden glimlachend de hand drukte.

Het volgende paar honden werd binnengebracht, het laatste gevecht van de avond zou zo gaan beginnen. Sam hield zijn ogen strak op de arena gericht, pas toen het gevecht was begonnen liet hij ze opnieuw door de ruimte glijden. Hij had niet verwacht Guzman hier te grazen te kunnen nemen, maar de avond bood hem wel de gelegenheid de beveiliging van de Koerdische leider eens beter onder de loep te nemen. De eerste man werd er zo door Sam uitgepikt. Hij stond vlak achter Guzman en zag er, met zijn gespierde lichaam, kortgeknipte donkere haren en rusteloze ogen, uit als een professional. Zelfs op deze afstand zag Sam de bobbel onder de oksel van de man. Hij was gewapend.

Zoals Sam had verwacht, kon de man de spanning van het gevecht niet weerstaan en had hij zijn ogen op de arena gericht in plaats van op de menigte die hij in de gaten moest houden. Sam kon dus rustig rondkijken zonder direct het gevaar te lopen te worden opgemerkt.

Al snel spotte hij bij de ingang een tweede man en vijf anderen verspreid over de ruimte. Ze vielen allemaal op door hun maatpakken, stramme, bijna militaire houding en brede schouders. Dat bracht het totaal aantal beveiligers op minimaal zeven. Ervan uitgaand dat hij er een paar had gemist, betekende dat dat Guzman een stuk of tien lijfwachten bij zich had. Sam grimaste. Als hij zelfs in zijn kerngebied, de streek waar hij de meeste steun genoot, zoveel voorzorgsmaatregelen trof, nam Guzman beveiliging serieuzer dan hij had verwacht. Of zou er een dreiging zijn, anders dan die van hemzelf, waarvan hij niet op de hoogte was? Hij was er zeker van dat ze van hem geen lucht hadden gekregen. Alhoewel, hoe zeker kon je zijn in dit vak?

Meters onder hem had de ene hond zijn kaken in de nek van de andere laten zinken, en schudde zijn slachtoffer nu in een dodelijke omhelzing heen en weer.

Een minuut later was het gevecht voorbij. De winnaars joelden en drongen zich naar voren om de opbrengsten van hun gok bij een van de bookies te claimen. De verliezende meerderheid schuifelde chagrijnig naar de uitgang. Sam toverde een teleurgestelde blik op zijn gezicht en liet zich door de stroom mensen meevoeren. Hij verliet de naar mannenzweet, ongefilterde tabak en dieren ruikende ruimte zonder problemen. Eenmaal op straat loste hij op in de stroom voetgangers.

Brussel, België, 7 september

Sinds de aanslagen was Brussel veranderd. Niet letterlijk. Het was nog steeds dezelfde stad. Een oude stad, met sporen van grandeur, maar vooral een allesoverheersende smoezeligheid. Een stad met een Vlaams uiterlijk, een Waals hart en Arabische nieren. Dat alles was niet veranderd sinds Sofie Lafleur er twee jaar geleden was neergestreken. Wat wel was veranderd, was de sfeer op straat. De houding van de mensen, die eerder balanceerde tussen arrogant en laconiek met een vleugje cynisme, was omgeslagen in een angstig wantrouwen. De bijna tweehonderd nationaliteiten in de Europese hoofdstad waren zelden zo verdeeld geweest. Hoewel de aloude strijd tussen de Vlamingen en Walen nog steeds domineerde, werd hij langzaam maar zeker overschaduwd door tal van andere conflicten. Eén tegenstelling stak erbovenuit, hij oversteeg die van de socialisten tegen liberalen, van de nationalisten tegen kosmopolieten, van voorstanders van het verlaten van de EU tegen Eurofielen, van oude immigranten tegen nieuwe. Het was de islam tegen de rest.

Terwijl ze van de Europese Wijk naar de Grote Markt liep, trok Sofie Lafleur haar kraag een beetje verder omhoog. Er woei een guur windje vandaag. De herfst had definitief zijn intrede gedaan en was bezig de laatste restjes zomer te verdrijven. Het debat in het Europees Parlement over migratie, assimilatie, vluchtelingen en migranten was emotioneel geweest. De lidstaten van het oude continent leken het maar niet eens te kunnen worden over een breed gedragen aanpak. Hoewel ze als journalist wist dat ze haar objectiviteit moest koesteren, had ze zich, zeker door de houding van Oost-Europese lidstaten, persoonlijk aangevallen gevoeld. Was zij met haar Congolese moeder en Waalse vader wel een echte Belg? Laat staan een Vlaming?

Met de windvlogen, die haar haren deden dansen, verwaaiden ook haar gedachten. Met elke meter die ze dichterbij haar eindbestemming kwam, verbeterde haar humeur. Het was weekend. Tijd voor haar zoon Marcel. Tijd voor Philippe. Tijd voor haarzelf.

Bij hoge uitzondering had Sofie haar eeuwige hoge hakken ingeruild voor comfortabele gympies. Het was een noodzakelijk kwaad, dacht ze. De halfuur durende wandeling over de grotendeels met kinderkop-

jes bestrate stoepen en pleinen zou op haar werkschoeisel een kwelling zijn. Dat ze haar lengte van 1 meter 62 nu niet in de door haar geprefereerde opwaartse richting kon opstuwten, nam ze op de koop toe.

Ze was zich nauwelijks bewust van de vele blikken die vooral mannen haar toewierpen terwijl ze door de Brusselse binnenstad liep. De enkele blik die ze wel opmerkte, negeerde ze. Sofie wist dat veel mannen haar met haar donkere krullen, getinte huid en blauwe ogen erg aantrekkelijk vonden. Het was een gegeven dat ze als journalist, maar ook in haar privéleven, vroeger veel had uitgebuit. In haar werk gebruikte ze het nog steeds. Als EU-correspondent moest ze alle wapens inzetten die ze had om grote scoops binnen te halen. Privé had ze diezelfde kwaliteiten tegenwoordig minder nodig.

Philippe had een tafeltje bemachtigd bij een café op een steenworp afstand van de Grote Markt aan de Rue de la Violette. Hij stond op om haar te groeten en ze nestelde zich even tegen hem aan, waarbij ze enigszins op haar tenen ging staan en haar neus omhoog stak richting zijn nek. Hij had haar favoriete luchtje opgedaan en ze inhaleerde diep.

Philippe verbrak de omhelzing zachtjes en keek haar spottend aan. 'Ruik je nou aan me?'

Sofie glimlachte naar hem. Deels om het charmante Franse accent dat hij had wanneer hij Vlaams praatte en deels om de vraag zelf, die omstanders ongetwijfeld raar in de oren moest klinken.

'Ik zou niet durven. Jullie Walen houden er heel andere hygiënestandaarden op na. Voor hetzelfde geld heb je niet gedoucht.'

'In dat geval moet je misschien nog wat beter ruiken.'

Hij drukte haar weer stevig tegen zich aan.

'Ik hou van je,' fluisterde ze zachtjes in zijn oor.

'Ik van jou, kleintje,' mompelde hij.

Ze namen plaats aan het tafeltje. Het terras om hen heen zat vol. Het was vrijdagavond en de ambtenarij, studenten en een allegaartje aan Bourgondiërs vierden het begin van het weekend met een van de befaamde cocktails waarom het café bekendstond.

'Dat mantelpakje staat je goed.'

Sofie keek op de van de drankkaart en zag dat Philippe zwoel naar haar keek en zijn ogen van haar gezicht naar haar borsten liet glijden.

Ze reikte over de tafel en pakte zijn hand. Ze waren één jaar samen vandaag en ze was nog steeds tot over haar oren verliefd. ‘Kijk maar goed schat, meer zit er voorlopig niet in.’

Hij trok een zuur gezicht en hief zijn handen klagend omhoog.

‘Als je lief bent vanavond, mag je me misschien helpen uitkleden.’

Philippe grijnsde en draaide zich onmiddellijk om naar een van de kelners die het terras bedienden.

Vijf minuten later proostten ze samen en genoten van het geroezemoes om hen heen en van de rauwe stem van Jacques Brel die vanuit het café over het terras golfde.

‘Hoe ging het met Marcel?’ Sofie zette haar cocktail neer. ‘Was hij blij je te zien?’

Philippe glimlachte en knikte. ‘Hij was lief geweest, zeiden ze op de opvang. En toen hij mij zag binnenkomen, rende hij op me af en noemde me papa.’

Sofie zag zijn ogen glinsteren van trots en voelde zich plots nog een beetje meer verliefd. Marcel, haar vierjarige zoon, was geboren uit een kortstondige eerdere relatie. Zijn biologische vader, een man die ze langer had gehaat dan geliefd, was inmiddels alweer twee jaar dood. Ze wist dat Marcel en Philippe een steeds hechter band kregen en was daar blij om. Philippe was erg gek met hem en Marcel genoot duidelijk van zijn aandacht.

‘Hoe was het bij het Europees Parlement vandaag?’

‘Het secundaire parlement.’ Ze rolde overdreven met haar ogen, alsof ze geërgerd was. ‘Die kwaliteitsmedia van Wallonië zijn ook niet meer wat ze geweest zijn. Je weet toch dat Straatsburg ...’

‘Wij van de televisie zijn nou eenmaal ingesteld op het klootjesvolk,’ onderbrak Philippe haar terwijl hij speels hun eeuwige steekspel hervatte. ‘Nuance is saai.’

Sofies gedachten schoten naar de nacht dat ze hem had leren kennen, een jaar geleden. Het was de verkiezingsavond van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest geweest. Philippe was er als presentator van de Waalse nieuwszender **RBTF** geweest, Sofie als **EU**-correspondent voor De Standaard. Toen de uitslag kwam, had Philippe de camera op haar laten richten en een microfoon onder haar neus gedrukt, waarschijnlijk in de hoop dat hij haar als bekend Vlaams journalist enige provoce-

rende uitspraken kon ontlokken door haar de winst van de Franstalige socialisten in te wrijven. Dat was hem gelukt. De felle discussie waarin ze waren beland, was op alle grote Belgische nieuwszenders en actualiteitenprogramma's eindeloos herhaald. En toen een paar weken later bekend werd dat ze aan het daten waren, hadden ze wederom op alle voorpagina's van de roddelbladen gestaan.

Hij grijnsde opnieuw naar haar. 'Waar denk je aan?'

Sofie staarde in zijn bruine puppy-ogen en voelde haar hart opnieuw smelten. 'Aan hoe verschrikkelijk vervelend ik je een jaar geleden vond.'

'Niet meer dan?' Hij keek geschokt. 'Dan moet ik beter mijn best gaan doen.'

Toen ze één uur en twee cocktails later hand in hand via de Rue des Chapeliers naar de Grote Markt liepen en via de Haringstraat en de Kruidenmarkt doorstaken naar de Beenhouwersstraat, dacht Sofie even dat hij gelijk de daad bij het woord voegde.

'Weet je zeker dat we hier moeten zijn?' Ze keek met een vies gezicht om zich heen. De Beenhouwersstraat, ooit beroemd om zijn vele goede viszaken, was de afgelopen jaren hard achteruit gegaan en leek nu het domein van kebabzaken en obscure pizzeria's. Ze keek vragend opzij, maar Philippe zei niets terwijl hij haar rustig langs de opdringerige proppers en ronselaars loodste, die toeristen met goedkope prijzen hun smoezelige tenten in probeerden te lokken.

Pas aan het eind van de straat bleef hij staan voor een oud, bakstenen pand waar in rode neonletters *Chez Leon* op stond geschreven.

'Philippe, weet je het zeker? Ik ...'

Hij drukte een kus op haar wang en opende de deur. 'Hier eet je de beste vis in Brussel, vertrouw me.'

En dat deed Sofie